На тихім озері, де мріють верболози,
давно приборкані, і влітку й восени
то плюскоталися, то плавали вони,
і шиї гнулися у них, як буйні лози.

Коли ж дзвінкі, як скло, находили морози
і плесо шерхнуло, пірнувши в білі сни, —
плавці ламали враз ті крижані лани,
і не страшні були для них зими погрози.

О, ґроно п'ятірне нездоланих співців!
Крізь бурю й сніг гримить твій переможний спів,
що розбиває лід одчаю і зневіри.

Дерзайте, лебеді: з неволі, з небуття
веде вас у світи ясне сузір'я Ліри,
де пінить океан кипучого життя.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ЯРМАРОК (Харків), грудень 1928, ч. 1.